

en aarlig Merindtægt i Indkomsskat af godt 13 000 Kr., i Formueskat knap 27 000 Kr. eller 40 000 Kr. om Aaret. Det er dog vist hvad man tør kalde at slagte Hønen, der lægger Guldæg. Jeg synes, at Arveafgiften nu er alt for glubsk, men lad saa være foreløbig, har Staten ikke Raad eller Tid til at vente paa Æggene, burde den dog i det mindste skrive Hønen af paa Statsgælden, og jeg tror, at det vilde være uhyre tiltalende for Borgerne, naar de nu skal udrede disse betydelige Afgifter, at de dog havde den indre Tilfredshed at kunne sige: Ja, ja, her er vi dog medvirkende til, at den danske Statsgæld daler. Jeg tror ikke, at de føler sig tiltalte ved, at disse Afgifter spises op lige i samme Nu, og jeg kan ikke forstaa, at det skulde være forsvarligt paa den Maade at forringe Nationalformuebalancen. Jeg synes, at herom burde alle økonomisk tænkende Mennesker kunne blive enige. Staten bør vise den formuespisende Borger et godt Eksempel til Efterfølgelse.

Der tales jo uhyre meget om Økonomi i disse Tider, og i den senere Tid maa jeg erkende, at den højtærede Regering ogsaa har handlet, ihvorvel jeg synes, at der endnu tales mere, end der handles paa dette Omraade, men jeg maa erkende, at Forholdene har været uhyre vanskelige. Man var fra det tidligere Styres Tid inde i en Mangel paa Økonomi og paa Ansvarsfølelse overfor Statens Finanser, som det er meget vanskeligt at komme bort fra, men jeg maa erkende, at den højtærede Regering har gjort store Anstrengelser, som jo ogsaa for en stor Del er kronet med Held. Selvfølgelig skal der skæres ned og indskrænkes, og jeg synes derfor, det er utiltalende at se, at visse Institutioner snarere er tilbøjelige til at svulme op. Jeg har megen Interesse for Statistik og fører ogsaa i det smaa i min egen Bedrift en saadan, da jeg har Sans for Tal, men skal man have Glæde og Udbytte af at regne med Tal, maa de være rigtige. Man føler sig ilde ved et Resultat, som hviler paa en daarlig Basis, og man har ikke nogen rigtig Glæde af det store Arbejde, der er ved at regne med Tal, naar man har en Følelse af, at de er gale. I Slutningen af forrige Maaned fik jeg gennem Sogne-raadet et Skema, hvis Titel lød: „Frøarealer og Høstudbytte af rensset Frø i 1923.“ Paa Skemaet stod der: „Ved Landbrugstællingen den 16. Juli 1923 er Ejendommens Arealer, der giver Frøafgrøde, i Aaret 1923 opgjort til“ saa og saa mange Tønder Land. Saa ved jeg min Sandten ikke, hvorfor taten skal spendere Papir og jeg Blæk og orto paa at fortælle den det for anden

Gang. Men det mest ondartede er dog en Bemærkning, som lyder saaledes, i Relation til Avl af rensset Frø 1923: Selv om det nøjagtige Tal for rensset Frø ikke kendes, anmodes man dog om at opgive Tallet herfor skønsmæssigt. Roefrøet, som der her hovedsagelig er Tale om, var endnu ikke skaaret af den Gang, det skal staa en 3—4 Uger paa Marken, saa skal det køres hjem, tærskes, tørres og renses, først saa har man det rigtige Tal for rensset Frø. Disse skønsmæssige Tal har absolut ingen Interesse i statistisk Henseende, og saa anser jeg dem for at være mere skadelige end gavnlige. Men det kan jo være, at man faar nogle flere Skemaer til Udfyldning, og saa kommer selvfølgelig det rigtige en Gang, men det varer flere Maaneder. Jeg hilser alle Bestræbelser i Retning af Afhjælpning af Arbejdsløshed med største Sympati, og hvis de ærede Herrer — og rimeligvis ogsaa Damer — har for lidt at bestille, er det jo rigtigt at beskæftige dem, thi Lediggang giver Anledning til Hypokondri og meget andet ondt, men jeg kunde tænke mig, at Staten kunde gaa den ikke uefne Vej at nedskære dette Personale, naar det har for lidt at bestille. I hvert Fald er det da bedre end at lade dem udføre ganske unyttigt Arbejde.

Ligesaa gaar det paa et andet Omraade. Da vi i sin Tid fik Loven om Bygningsfredning, var den i høj Grad paa-krævet. Staten kunde ikke roligt se paa, at gamle, skønne Bygninger, der havde Betydning baade i arkitektonisk, kulturel og historisk Henseende, sank i Grus grundet paa Ejernes Mangel paa Interesse for eller Uformuenhed til at holde dem ved lige. Jeg tror for Resten nok, at den Omstændighed, at „Efterslægten“s skønne gamle Gaard paa Østergade maatte vige Pladsen for dette Illum'ske Rædselspalads, gav det fornødne Stød til den nævnte Lov. Men det var ikke Meningen at tage saa at sige alt med, men kun det, der havde virkelig Interesse. Lad mig nævne — bare som Typer ganske løst — Spøttrup i Jylland, Egeskov paa Fyn og Borreby paa Sjælland. Men nu har man taget omtrent alt med, saa der ikke er mange Hovedbygninger paa Landet, der ikke er inde under Bygningsfredningen. Det var ikke Meningen. Naar blot der som hjemme paa Nordskov er en Stump Sokkel paa 10 Alens Længde med Mursten i Krydsforbandt og slaaet Kalk, bliver hele Bygningen, som i øvrigt ikke har nogen som helst Interesse, taget ind under Bygningsfredningen. Det kan blive Staten en overmaade kostbar Historie, nu da mange Gods-